

Hoa bụi đường

Chúng ta quen nhau từ khi nào nhỉ? Em không nhớ!

Chúng ta yêu nhau từ khi nào nhỉ? Từ cái lúc anh ngồi trong quán kem xôi đối diện nhà em, gọi em sang và tỏ tình bằng một ly kem. Em nhớ hoài tối ngày 17 tháng 1 năm đó, trời đêm rằm sáng trăng nhưng trăng lại bị tất cả mây đen che lại, trời đổ mưa và chỉ có anh với em ngồi trong quán.

Em biết gì về anh nhỉ? Không biết gì ngoài tên anh, em quen anh nhưng em không tò mò về gia đình anh, để rồi khi em biết sự thật thì quá là choáng váng. Em đã quen phải một gã giàu kếch xù mà em cũng không hay. Lúc đó em ghét trai nhà giàu.

.....

Bình Dương một ngày đầy nắng, từng ánh nắng chan hòa len lỏi qua cây bàng già trước nhà làm Minh nheo hết hai con mắt. Mới 6 giờ sáng mà Minh cứ nghĩ rằng mặt trời đã mọc lên tận đỉnh, cô nhanh chóng cột hai tà áo dài lại với nhau rồi cười lên con chiến mã lao băng băng trên đường, vừa đi cô vừa nhớ lại thời kì hoàng kim của mình. Khi đó Minh mới chập chững bước vào lớp mười, còn ngu ngơ chưa biết gì nên được rất nhiều chàng săn đuổi, có hôm ba anh cùng tỏ tình một lúc khiến Minh choáng váng nhưng cô không nhận lời bất kì người nào. Mãi đến học kì hai lớp 10 Minh mới chính thức nhận lời một anh chàng cùng khối.

“Sữa nè... uống đi.” - Vừa bước lên cầu thang Minh đã bị Việt chặn đứng, xoa xoa cái tóc mái khiến tóc cô rối tung rồi lại đưa cho cô hộp sữa fami, nhìn cái đầu chôm chôm của Việt mà Minh phát bật cười. Cái mái tóc đó dù có đổ cả tấn keo vuốt thì tóc cũng không xẹp xuống được.

“Đưa sữa này có ý gì vậy? Ám chỉ tui béo hả?” - Miệng nói vậy nhưng tay Minh vẫn giật lấy hộp sữa, đưa cái cặp cho Việt rồi bỏ nhanh vào lớp, vừa đi vừa hút sữa. Hai tà áo dài vẫn được Minh cột về bên mà không hề bỏ xuống, nhìn Minh như vậy không ai có thể ngờ rằng cô nàng là người học giỏi nhất khối.

“Chiều nay đi vào làng du lịch Sài Gòn không?” - Việt đá đá đôi mắt nhìn Minh tinh nghịch, hai hàng lông mày cứ thi nhau nhấp nhô. Dù thừa biết là Minh ám ảnh cái hồ bơi ở trong đó vậy mà Việt vẫn cố rủ đi.

“Vô đó ngắm body của mấy gã con trai hả? Ông nhìn lại ông coi, cao 1m70 nặng có 75kg chứ nhiều, tui thà ở nhà xem hoạt hình còn sướng hơn.” - Minh cố ngân dài chữ nhiều, làm bộ hất tóc ra sau, một tay chống lên má còn một tay vuốt vuốt cằm tỏ vẻ dăm chiêu lắm !

“Chiều nay anh đón.” - Việt đập bàn thật mạnh làm Minh bắn tim, mấy đứa trong lớp Minh không phản ứng gì vì họ đã quá quen với hành động như vậy. Mỗi lần Minh không nghe lời Việt chỉ cần lên giọng thì mọi chuyện sẽ xong ngay. Vốn dĩ Minh không phải là người hiền để cho người khác có thể ăn hiếp, ấy vậy mà Minh lại rất sợ Việt. Việt sinh ra là một con sư tử luôn muốn người khác làm theo ý mình, Minh ghét lắm cái tính cộc của Việt nhưng nó ăn vào máu, ngấm sâu vào con người Việt nên Minh chẳng tài nào sửa được. Còn Minh thì như cái máy giặt, giặt sạch hết tất cả những gì phiền muộn của Việt và cả những trận nóng nảy của Việt nữa !

Minh học giỏi là vậy nhưng môn anh của cô nàng thì không ổn tẹo nào mà Việt thì lại học rất giỏi anh. Bao nhiêu buổi chiều phù đạo, học nhóm Việt đều căng mắt ra để dạy Minh nhưng đầu óc Minh nào có chịu hoạt động. Cô hết lấy cây viết chì xoay xoay, rồi dứt cọng tóc bỏ vào tai ngoáy ngoáy, hai mắt đờ đẫn nhìn vào dòng chữ đang nhảy múa trong cuốn tập mà Minh chỉ muốn ngủ. Người ta thường nói những người càng không biết gì thì khả năng oánh lụi càng cao. Minh là một tay cao thủ trong việc oánh lụi môn anh văn. Chẳng hiểu cả năm lớp 10 cô nàng oánh lụi kiểu gì mà phẩy được 7,2, lần mới thi chất lượng đầu năm gần đây nhất cô được 8 khiến Việt té ngửa. Chẳng mấy chốc cô được ban tặng chức danh “thánh lụi”.

Hai giờ chiều Việt đến đón Minh vào làng du lịch, nhanh chóng chạy đến chỗ ngồi quen thuộc sau rặng tre lửa Minh nhìn chăm chăm vào cái hồ bơi. Cũng nhờ cái tật hiếu thắng nên khi nghe Việt thách Minh liền nhảy xuống hồ bơi mà chẳng thèm suy nghĩ gì để rồi nước tràn vào tai vào mũi, Minh cứ uống nước ừng ực, cổ vùng vẫy. Cô cảm giác như mình đã chết được ngay lúc đó rồi! Việt nhanh chóng vớt Minh lên, đưa áo khoác mà không quên cốc đầu cô nàng, nhìn cái mặt tròn tròn xịu xuống trắng ngắt Việt lại chẳng thể chửi Minh. Chỉ không dám thách Minh những lần sau.

“Này... em không ăn mà cứ nhìn cái hồ bơi làm gì? Bộ vẫn còn thù nó hả?” - Việt khầy khầy tay Minh đưa ra bịch bí đỏ, đầu Việt nghiêng nghiêng làm bộ rất ngây thơ.

“Đừng có mà nhìn tui bằng cái mặt ngây thơ vô số tội. Mà bài đâu? Mang ra nhanh lên tui với ông quyết chiến sinh tử.” - Minh cười để lộ ra hai cái dùi dưới cằm rất duyên thoáng làm Việt lỗi nhịp. Đã bao nhiêu lần Việt cố trấn an mình nhưng tim vẫn không thể kiểm soát được. Minh nhìn tròn tròn trông rất đáng yêu cộng với khuôn mặt như “bánh đúc”, hai má lúc nào cũng phụng phịu làm cho người đối diện thêm được căn. Việt và bao nhiêu anh chàng chết mê chết mệt cũng vì điều đó.

Việt chơi bài rất cừ, Minh không bao giờ thắng được một ván, cái trán của cô nàng bây giờ đã đỏ hết lên. Việt nhìn thương lắm chỉ dám búng nhẹ nhưng da Minh vốn trắng nên chỉ cần chạm nhẹ cũng đỏ rồi.

“Huhu, tui không chơi nữa đâu, ông không nhường tui gì cả.” - Minh lấy tay xoa xoa tứ tung đồng bài trên bàn.

“Tính chuồn hả?”

“Đâu có đâu, mình đi lang thang đi, đi vào trong khu công nghiệp ấy!” - Việt cốc đầu Minh một cái thật mạnh, chẳng hiểu sao Việt thích cốc đầu Minh lắm, cứ nhìn thấy là muốn cốc nhưng nhiều lúc sợ Minh đau nên Việt lại xoa xoa đầu chứ không cốc.

“Ừ thì đi, đeo balo vào đi.” - Trên đường ra chỗ gửi xe Việt cúi xuống ngắt một bông hoa bụi đường đưa cho Minh.

“Em giống hoa bụi đường lắm!” - Minh nào có hiểu ý của Việt là gì, cô xoay xoay bông hoa rồi nhanh chóng bỏ nó vào cái ngăn nhỏ ở ngoài balo với ý định mang về ép khô.

Ngồi đằng sau chiếc xe 81 cà tàng của Việt Minh đâu chịu yên. Cô nàng vừa ngồi vừa nhún, Minh yêu chiếc xe 81 này lắm! Người ta thích tay ga hay gì đó Minh mặc kệ cô chỉ yêu mỗi chiếc 81 này, yêu cả tiếng xe nổ ỳnh ịch. Bao nhiêu lần Minh đã thử sức chinh phục chiếc xe này nhưng có hôm đang đi giữa ngã tư thì xe tắt máy, cô nàng quay bốn phương tám hướng thấy chỗ nào

xe cũng đang lao tới mà hét toáng lên. Có hôm Minh trả số nhưng bị ngẹt số thế là Minh đã trình diễn màn bốc đầu ngoạn mục làm Việt xém rớt ghế, từ đó Việt không cho Minh điều khiển xe nữa. Mỗi lần ngồi sau xe Việt mà Minh bình yên lạ! Cô cảm thấy như không có gì rộng lớn bằng tấm lưng kia, trời mưa Việt hứng hết nước mưa, trời gió lạnh Việt cũng chịu hết gió, mỗi lần như vậy Minh cứ nắm lấy áo hai bên eo Việt, Việt thì đi xe thật nhanh rồi lại thẳng mạnh để Minh ôm mình.

Hôm nay hai bên đường cây nào cũng có những bông hoa điệp vàng còn sót lại, từng cánh hoa rơi nhẹ nhàng xuống lòng đường làm Minh xao xuyến. Minh thích ngắm hoa điệp vàng nhưng lại không thích loại hoa này do chỉ cần ngắt xuống hoa sẽ héo ngay, Minh chợt nhớ đến bông hoa bụi đường mà Việt đưa hôm nãy, cô lấy nhanh cái điện thoại tra google xem ý nghĩa bông hoa này là gì.

“Sao ông lại kêu tui thờ ơ, lạnh lùng là sao?” - Minh gõ nhẹ vào lưng Việt.

“Không đúng sao? Trừ những thứ em thực sự quan tâm em luôn thờ ơ với tất cả dù nó có liên quan đến em. Đằng sau vẻ hài hước của em thì sự thật em luôn lạnh lùng với tất cả những người xung quanh, luôn tạo một khoảng cách nhất định mà không ai có thể bước qua được.” - Việt nói mà khiến Minh im bật. Từ ngày bị con nhỏ bạn thân phản bội Minh đâu còn tin vào thứ gì đặc biệt là tình bạn của con gái. Nó mong manh dễ vỡ như bong bóng xà phòng, chỉ cần một chút ghen tị thì mọi thứ sẽ tan biến hết dù thời gian có bên nhau bao lâu nên Minh luôn tạo khoảng cách với tất cả mọi người. Minh sợ phản bội! Lúc chấp nhận yêu Việt, Minh cũng sợ một ngày nào đó Việt cũng phản bội mình nhưng không hiểu sao Minh lại để Việt vượt qua bức rào chắn đó dễ dàng như vậy, có lẽ Minh yêu Việt quá !

“Chiều mai anh rảnh không? Anh đi với em đến nhà cô em nhé!” - Minh tự dưng đổi giọng, cô không xưng “ông – tui” như này giờ nữa.

“Ba giờ em nhé!” - Giọng Việt khàn khàn mang một chút gì đó ấm áp len lỏi vào tâm hồn Minh. Minh lại cầm bông hoa bụi đường xoay xoay, nó có màu tím thẫm trông rất bắt mắt. Minh thích màu tím nhưng từ ngày Việt tới Minh lại chuyển qua thích màu xanh nước biển. Minh cảm giác như Việt như là một dòng nước biển mông mênh cuốn hết mọi phiền muộn, làm mát tâm hồn cô.

.....

“Bạn trai cháu hả?” - Cô Hà đang bế con trên tay nhìn về phía Minh – “Cô biết tính cháu, đến nhà cô chơi kiểu này thì chắc chắn là người cháu muốn gần bó lâu dài rồi”.

Minh vuốt đôi bàn tay nhỏ nhắn của em bé mà chỉ cười không nói gì. Cô Hà luôn là người cho Minh những lời khuyên sâu sắc nhất và cũng là người hiểu Minh nhất. Từng lời nói của cô luôn tác động mạnh đến Minh.

“Anh bạn uống nước đi, thế hai đứa quen nhau lâu chưa?” - Cô Hà đưa mắt một lượt về phía Việt, ánh mắt dò xét nhưng không làm Việt bối rối. Việt cảm thấy trong ánh mắt đó có chứa sự dịu dàng, ấm áp của một người mẹ.

“Cũng gần 9 tháng rồi cô.” - Việt cầm ly nước trong tay đưa lên uống một ngụm.

“Thế nhà cháu làm gì?”

“Kinh doanh phòng trọ cô à!” - Cô Hà đang từ ánh mắt dò xét chuyển qua ánh mắt phỏng đoán. Minh vẫn ngồi im này giờ không lên tiếng, từ xưa đến nay có bao giờ cô để ý đến gia cảnh người yêu nhưng bỗng nghe cô Hà hỏi mình lại nổi cơn tò mò. Hiểu được trong ánh mắt cô Hà nghĩ gì nên Việt trả lời nhanh chóng.

“Nhà cháu khoảng 900 phòng trọ, nhưng đó là công việc của ba mẹ nên cháu không quan tâm lắm!” - Minh với ly nước trên bàn nhưng vô tình làm đổ hết nước, cô nhanh chóng tính nhẩm nhưng lần đầu tiên cô thấy mình tính chậm còn hơn cả đứa học lớp một.

“Một phòng khoảng bảy trăm, mười phòng phòng là bảy triệu, trăm phòng là bảy mươi triệu... chín trăm phòng là sáu trăm ba...ba mươi triệu.” - Minh lắc lắc cái đầu để xem mình có tính nhầm hay nghe nhầm hay không, quay mặt lại nhìn thấy Việt rất tỉnh thì chứng tỏ cô không nghe nhầm.

Trên con đường về nhà mà Minh cứ lẩm nhẩm hoài những con số, cô ngồi cách xa Việt nhất có thể. Tự dưng Minh cảm thấy có một khoảng cách vô hình đã xuất hiện trong suy nghĩ của cô. “Những thằng nhà giàu thì làm sao

nó yêu mình thật lòng”.

Dù đang lái xe nhưng Việt nghe rõ tiếng thở dài của Minh từ sau, trời bỗng đổ mưa mang theo gió lạnh làm chân Việt đau buốt. Ba tháng trước Việt bị tai nạn nên chân trái bị gãy, giờ đây chỉ cần thời tiết trở trời là nó lại nhức như có hàng ngàn con sâu đang đục khoét vào tận trong tủy. Lúc sang đường Việt bỗng nhìn thấy cây phượng già, nhớ ngày xưa từng hứa sẽ hái phượng cho Minh mỗi hè nhưng Việt sẽ không bao giờ thực hiện được điều đó.

Ba tháng sau.

“Minh chia tay thôi em!” - Đang ngồi giải bài tập toán Minh thấy tin nhắn vội vợ ngay lấy chiếc điện thoại, năm chữ ngắn ngủn đập vào mắt Minh khiến cô làm rớt luôn cái máy tính cái máy tính casio đang cầm trên tay.

“Anh à, em làm gì sai sao?” – Minh thấy bàn tay mình run lên rõ rệt, hai con mắt bỗng đổi thành một màu đỏ như màu máu.

“Anh không muốn làm khổ em.”

“Em có thấy khổ đâu, em thấy rất vui khi quen anh mà.” – Minh cố cầm cái điện thoại bấm từng chữ, cô cảm giác như có ai đang đâm kim vào người mình, vừa đau vừa nhức nhưng chờ mãi Minh cũng thấy tin hồi âm của Việt, vội bấm một dãy số quen thuộc nhưng tất cả chỉ là “thuê bao quý khách...”. Minh cứ cúp rồi lại gọi hàng chục cuộc, hàng trăm cuộc nhưng vẫn y như vậy. Minh rơi vào trạng thái hoảng loạn như lần bị con nhỏ bạn thân phản bội nhưng lần này còn đau gấp vạn lần. Một cảm giác đau mà lại không thể thốt ra lời.

Việt chẳng còn tới trường, Minh nghe phong phanh tin Việt đã chuyển trường. Minh không thể tin được một người mà có thể biến mất không để lại dấu vết, càng không thể tin được mới sang hôm qua còn nhắn tin, gọi điện, nói những lời hứa hẹn mà giờ đã tan hoang như vậy. Từng ngày trôi qua Minh vẫn gọi cho Việt nhưng đều không được. Minh đến trường sớm nhất rồi đứng dưới cổng đợi Việt cho đến lúc có tiếng keng nhưng Việt vẫn không xuất hiện. Ngồi trong lớp học Minh đâu biết thầy cô đang nói cái gì, cô cũng chẳng chép bài. Tất cả mọi thứ cô nhìn thấy được chỉ là cái gì đó rất long lanh nhưng lại không phải pha lê mà là những giọt nước mắt.

Trên lớp Minh khóc, trên đường về cũng khóc, về đến nhà Minh khóc còn dữ hơn. Một tuần trôi qua trông Minh chẳng còn là Minh nữa, thảm bại tới mức tệ hại. Thân hình gầy guộc vì 7 ngày không ăn, 7 ngày chìm trong nước mắt.

“Em tốt không?” – Tin nhắn từ một số lạ hoắc nhưng Minh biết ngay đó là Việt vội gọi lại.

“Alo, anh nghe.” – Vẫn cái giọng khàn khàn như hôm nào, vẫn có gì đó ấm áp nhưng lại khiến Minh như nghẹt thở.

“Anh à, em sai rồi, anh về với em đi, em xin anh, em sai rồi... sai rồi... em xin lỗi...” – Minh cứ nói không ngừng trong nước mắt câu “xin lỗi”, câu “sai rồi” nhưng sự thật Minh đâu làm gì sai. Nếu có gì đó sai là vì lòng tin nơi cô, cô tin chắc Việt sẽ không bao giờ phản bội mình nhưng bây giờ cái lý trí cũng không còn tồn tại nữa. Cô van lơn tình yêu, cô mong sự thương hại từ một người đã bỏ đi biệt tăm không để lại dấu vết.

“Em xin anh... em xin lỗi... anh về với em đi...”

“Cô thôi đi!” – Một giọng quát lớn vang lên từ trong điện thoại nhưng Minh đâu cần biết gì nữa, cô vẫn không ngừng xin lỗi vẫn không ngừng van xin.

“Cô tưởng cô là ai, cô hợp với tôi à, cô xem lại mình đi cô như thế nào tôi như thế nào. Chúng ta quá xa nhau về mọi thứ cô hiểu không? Vì vậy đừng van xin tôi làm gì. Phiền chết đi được.” – Từng câu nói của Việt rắn chắc như đinh đóng vào cột gỗ.

“Em không hiểu anh à, nếu em sai em sẽ sửa, em...”

“Cô không là cái đinh rỉ gì hết. Tôi chỉ lợi dụng cô thôi!”

Tiếng tút tút từ điện thoại vang lên lạnh lùng. Có ai biết được cảm giác trong Minh bây giờ thế nào, cô như một người không biết bơi đang chìm giữa đại dương rộng lớn. Nước biển mặn chắt nhanh chóng đi vào mũi, tai, mắt, miệng nhưng cô không vùng vẫy mà cứ để mặc mình chìm dần. Minh chẳng còn tự chủ được bản thân, cô sang đường không nhìn đường, giật quần áo cũng không bỏ xà bông... cô không học hành, không ủi đồ và không chải đầu nữa. Ba mẹ gặng hỏi nhưng Minh im lặng đấy rồi lại khóc đấy, chỉ mình cô

Hà hiểu mọi chuyện nhưng cô lại không biết làm gì để giúp đứa cháu vô tội đó. Chỉ biết im lặng đứng nhìn từ xa!

Hôm đó Minh bỏ học, cô leo lên chiếc xe buýt số bảy mang lộ trình Thủ Dầu Một – Suối Tiên. Cô ngồi ngay hàng ghế bên cửa sổ, mặc kệ xe buýt tới bến cô cứ ngồi im trên đó để xe cứ đi đi lại lại. Suối Tiên – Thủ Dầu Một rồi lại ngược lại, mặc kệ ánh nhìn từ bác tài xế. Cứ như vậy đến 2 giờ chiều mà không thấy Minh về nhà. Cả nhà đi tìm mình khắp nơi nhưng đều vô dụng. Mãi 7 giờ tối Minh mới về, mẹ cô cầm một cây roi rất mỏng nhưng to khoảng hai ngón tay quất tới tấp vào chân Minh, Minh không đau, tai cũng không nghe thấy những gì mẹ đang chửi.

“Mẹ giết luôn con đi.” – Mẹ Minh như chết lặng trước hành động của cô con gái. Trong mắt mẹ Minh luôn là đứa con ngoan, học giỏi làm ba mẹ hãnh diện nhưng trông Minh có còn là Minh nữa. Nhìn vào mắt Minh, ánh mắt nổi lên từng sợi chỉ đỏ ngầu như một con thú, loạng choạng nhìn tất cả rồi mọi thứ đều tối sầm lại.

Mở mắt tỉnh dậy thì Minh mới biết mình đã ngủ hơn một ngày trời. Đi loạng choạng xuống bếp cô bỗng nghe thấy tiếng nấc rất rõ của mẹ. Mẹ cô đang khóc. Bà vừa thái rau vừa khóc, nhìn những nếp nhăn hằn trên mặt mẹ Minh như bị ai bóp chặt vào tim, vào cổ. Cô đã làm gì mẹ mình thế này? Lặng lẽ bước vào phòng Minh dọn hết đồng sách tập vứt ngổn ngang trên bàn học, nhìn thấy đồng bài kiểm tra toàn 2, 3 mà cô cười nhạt, Minh chẳng dám nhìn mình trong gương.

Ngày thi học kì một lớp 11.

Minh tưởng mình đã bình tâm sau tất cả nhưng trong lúc làm bài thi môn anh, Minh ngồi khóc như một đứa trẻ bị lạc mẹ. Môn anh văn, Minh ghét môn anh nhất trên đời, cô không nhìn vào đề mà oán liên tục một lúc 50 câu rồi gục mặt xuống bàn mà khóc. Học kì đó đang từ một học sinh giỏi nhất khối Minh tụt xuống hạng trung bình.

Một năm sau.

Đang onl trên facebook để than với mấy đứa bạn vài bài toán lượng giác và tìm một số đề thi thử đại học, Minh nhận được một tin nhắn lạ.

“Em gặp anh nhé!” – Minh biết là Việt, chắc chắn là Việt và chỉ có thể là Việt nhưng Minh đã nhần lại.

“Ai vậy?”

“Anh đang đứng trước ngõ nhà em. Ra gặp anh đi.” – Minh như chết lặng trước tin nhần của Việt, chẳng hiểu sao cô có thể vứt bỏ lòng kiêu hãnh mà chạy ra. Từ cổng Minh đã nhìn thấy Việt, trông Việt ốm đi rất nhiều.

“Anh biết em sẽ ra.” – Việt nhìn Minh chăm chăm, ánh mắt mà bao lâu nay Minh luôn cố quên, ánh mắt ám ảnh cô mỗi đêm về. Bao nhiêu đêm Minh không ngủ được vì sợ sẽ mơ thấy ánh mắt kia. Cô dùng cả thuốc an thần để cho dễ ngủ.

“Có việc gì sao?” – Giọng Minh lạnh ngắt, sự thật một năm qua Minh vẫn đi nghe ngóng tin về Việt và biết Việt đã chuyển lên một trường tư trên Thủ Dầu Một. Minh đã cố tình lên đó vài ba lần. Minh biết rõ Việt học ra sao, quen những ai Minh đều biết hết. Việt lấy từ trong túi áo khoác ra một bông hoa bụi đường, đưa về phía Minh.

“Làm người yêu anh đi, anh chưa quên được em.” – Từng câu từng chữ Việt nói như một tiếng sét đập vào tai Minh, Minh cười nhìn Việt rồi quay đi. Cô muốn nhanh chóng né tránh cái ánh mắt dò hỏi đó. Đã biết bao nhiêu lần Minh vẽ ra cái viễn tưởng sẽ nhìn thẳng vào đôi mắt kia và nói “Anh chẳng là tha gì với tôi” vậy mà sau bao nhiêu lâu cô cũng không làm được.

“Anh sẽ chờ tin nhần của em.” – Việt quay đi, Minh lại quay đầu nhìn lại tấm lưng mà ngày xưa từng che gió che mưa cho mình, tấm lưng mà cô cảm thấy cả trời đất cũng không to bằng.

Vừa bước vào cửa nhà Minh đã nghe thấy cái giọng thất thanh của mẹ.

“Đi đâu đấy cô nương, cô mà không đậu đại học là tôi cho cô Áo Vàng thẳng tiến à nha”(Áo Vàng là công ty gỗ gần nhà Minh). – Giọng nói của mẹ có chút gì đó thật thật, đùa đùa làm Minh cũng hùa theo.

“Rớt thì mẹ nuôi con!” – Minh cười rồi thật nhanh chạy vào phòng, giờ đây mục tiêu của Minh là đại học và chỉ có đại học. Minh nhớ tới cái cảnh nhìn

mẹ vừa thái rau vừa khóc một năm trước, nhớ tới lúc ba sức dầu để làm tan vết bầm trên chân cô, nhớ tới thằng em cùng khóc cùng cười với cô “Minh nín đi rồi em xin tiền mẹ mua bánh trắng cho Minh” mà cô cảm thấy chẳng cần thứ gì trên đời này nữa.

Minh lại nhớ tới Việt, đúng là Minh chưa quên Việt nhưng Việt đã từng nói Minh giống hoa bụi đường. Dù là một loài hoa nhỏ nhắn nhưng hoa bụi đường phát triển rất nhanh và có mùa nở hoa rất dài nên người ta rất ít khi thấy hoa héo vì một khi hoa kia héo sẽ có hoa khác chen lên che khuất ngay. Hoa bụi đường tượng trưng cho sự thờ ơ, lạnh lùng nhưng thực chất nó còn có một chút gì đó nhẩn tâm. Và Minh cũng đã có quyết định cho riêng mình. Minh lấy nhanh cái điện thoại nhẩn vào sổ máy lạ.

“Sự thật em chưa quên anh nhưng lúc em quyết định nhẩn tin này cho anh thì mọi thứ đã chấm hết rồi.”

Minh bấm nút gửi tin nhanh chóng và xóa hết tất cả các tin nhắn mà ngày xưa Minh còn lưu, tay Minh thoăn thoắt bấm vào một hàng chữ quen thuộc, công việc mà Minh vẫn hay làm dành cho những số máy lạ.

“Chặn”.

Quả thật giờ đây mình mới hiểu ra rằng sự thật tàn khốc nhất không phải là bị chửi vào mặt, bị ruồng bỏ hay bị đánh đập mà chính là sự lãng quên. Quên để tạo lối thoát cho bản thân mình, quên cũng chính là sự tha thứ cho người khác. Giờ đây Minh sẽ tập quên vì mọi thứ đã qua hết rồi! Từ sâu trong lòng mình Minh thấy thanh thản lạ thường như trút được hết mọi gánh nặng, cô phải yêu bản thân mình hơn mới được. Giờ đây Minh đã là sinh viên năm ba, đôi khi cô vẫn nghĩ lại mối tình xưa, cô cảm thấy mình thật ngu ngốc khi đi van lơn tình cảm, sự thương hại của một người đã ruồng bỏ mình nhưng Minh chưa bao giờ hối hận vì đã quen Việt, có gì đó mà cô phải hối hận là lòng tin cô trao cho Việt quá nhiều mà không chừa lại cho mình một chút gì đó.

“Em vẫn bước trên con đường quen thuộc

Nhưng anh chỉ còn là hồi ức xa xăm

Em tập quên không phải vì bắt buộc
Mà lãng quên cho chính bản thân mình
Anh ngày nay không là ngày xưa nữa
Vậy có gì bắt em mãi như xưa?”